

FORUM

ČESKOSLOVENSKO

2006

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 57, červen 2006

nr. 57, juni 2006

Vážení čtenáři Fóra,

Vítejte u letního čísla našeho pravidelného občasníku. Osvědčení autoři Vás spolehlivě přivedou do letní nálady, povolební a prázdninové.

Chtěla bych Vás upozornit na některé novinky ze života TNF.

Předně, 13. srpna pojedeme již potřetí na výlet na Nesodden, s osvědčeným průvodcem a rybářem Ivanem. Bude-li i letos regata zůstává utajeno, obě možnosti nabízejí dobrou zábavu.

Dále nás 20. srpna navštíví dětské taneční studio z Prahy s inscenací Ronja Roverdatter, kterou pečlivě připravovali celý rok a se kterou vyhráli i přehlídku dětských divadel. Přijďte je podpořit na Bygdøy.

Z úspěšných letošních podniků dovoluji zmínit výlet na Oscarsborg: díky Torovi za sice vojensky strohý leč angažovaný výklad, provázený mnoha otázkami z publika. Díky i vám všem kdo jste došli, nachytali ryby a

přichystali jiné delikatesy, a zasloužili se tak o nezapomenutelný den na Sørlandet.

Výroční členská schůze rozhodla o zvýšení příspěvků, poprvé po mnoha letech. Nebylo to rozhodnutí jednomyslné, strhla se vřelá debata s mnoha pro a proti, výsledkem je změna. Doufám, že ji přijmete s pochopením.

TNF má nového webmastera, brzy uvidíte konkrétní výsledky jeho činnosti. Dovolte poslat díky odstupujícímu webmasteru Yvě, a ať žije nový webmaster Michal!

Ráda bych Vám také doporučila článek otištěný v posledním Mini-Budzogáni. Ivan Čičmanec píše na téma mediální pozornosti zemím v Norsku často nazývaným "východní Evropou" (Nové podoby železné opony). Odkaz na článek najdete na stránce www.slovakia.no/nsf/minibudzo.html.

Hezké léto přeje

Alena Bartoňová

Informace o proběhlých volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR 2006	2
Jít volit je sexy.....	2
Dopis z Norska	4
Mozart v Praze.....	8
Folkové písně v Kuřátku.....	9
Nové cestovní pasy s biometrickými údaji.....	10
Pozvánka: Ronja Roverdatter: Studio LIGHT v Oslo 20.8.	11
Pozvánka: Nesodden 13.8. 2006.....	12

Informace o proběhlých volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR 2006

Ve dnech 2.-3. června 2006 se uskutečnily volby do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. Volit bylo možné i na všech Zastupitelských úřadech ČR, a tedy i na ZÚ Oslo.

K volební urně v Oslo se dostavilo celkem 78 voličů a odevzdáno bylo 77 platných hlasů. Z celkem 68 voličů zapsaných na volebním seznamu ZÚ Oslo jich k volbám přišlo 36 (měli jsme tedy 53 % účast). Zbytek voličů tvořili občané, kteří měli voličské průkazy z ČR, převážně tedy turisté. Nejvíce hlasů ve

volebním okrsku Norsko a Island získala ODS a to téměř 50 %.

Celkově v zahraničí hlasovalo 6743 voličů. ODS dostalo 3363 hlasů, pro ČSSD bylo 1056 lidí a Strana zelených dostala jen o čtyři hlasy méně. KDU-ČSL měla 679 hlasů a 142 voličů v zahraničí chtělo vítězství KSČM.

Nejstarším voličem na ZÚ Oslo byl 81-letý turista z Čech. Nejdelší cestu k urně v rámci Norska pravděpodobně absolvovali manželé Labákovi ze Stavangeru.

ZÚ Oslo děkuje těm, kteří se k volbám dostavili a všem přeje krásné léto!

Jít volit je sexy.

... se objevilo na bilbordech v předvolebním Česku.

Vymyšleno profesionály, aby dostali k volebním urnám mladé lidi. Reklamní společnosti zjevně udělaly složitý průzkum, na co tak asi mladé ženy a muži většinu času myslí a nahodily udičku. O co v politice jde? Samozřejmě o peníze, ale taky o sex. Letošní volební účast v domácích volbách byla 65 %. V zahraničí se dostavilo 90%! Možná si v Česku reklamu spletli a mladší voliči šli s voličkami do parku. Domácí čísla by byla jistě mnohem vyšší, kdyby někdo třeba slíbil, volte Mne, udělám vám větší sexappeal, kdo Mně dá hlas, tomu náš plastický chirurg zvětší nebo zmenší určitou část těla. Jistě každého něco napadne. Nebylo by to levné, ale určitě by se volby vyhrály, neboť málokdo je spokojen se svým tělem, jak zjistili psychologové, a je-li spokojen, pak se bojí, že o krásu přijde. Nic nového, už ve starém Římě bylo volební vítězství nákladné. Dobrá, tak jsou volby i sexy, ale koho vybrat?

Všimli jste si, že v dnešním světě je nepostačující dělit lidi politicky na levicové, pravicové, na liberály, konzervativce atd.? Chce to něco jiného a tím něčím jsou barvy!

Už dříve bylo normální, že modrou měly zadanou strany pravicové, červenou levicové. Takto si komunisté vysloužili přezdívku rudí Komanči.

Dnes už je strana zelených, jinak též zvaní brčálové, kde se člověk stává automaticky členem druhý den po strašlivém flámu. Ani nemusí mít místo hemoglobinu chlorofyl, jako

před volbami vzývaní marťani, kterým bylo nepřímou nabídnuto strčit anténky do české politiky. Jejich pozemská mise však nemůže být úspěšná. Je-li politika a volby sexy, vznikne nedorozumění hned při prvním setkání, jako v oné anekdotě: marťanský a pozemský pár se v rámci kulturního sblížení domluví na výměně partnera pro jednu noc. Pozemšťanka si ráno prozpěvuje, že marťana stačilo zatahat za jedno ucho a on jaksi nabyl na délce, pak za druhé a on nabyl na šířce. A co ty, zeptala se podmračeného manžela. Nuda, vůbec nic nebylo. Marťanka mě, nevím proč, celou noc jenom tahala za uši. Klerikálové dostávají v obecném povědomí černou barvu knežské kutny, nikoliv nebesky světle modrou, jak by někdo čekal. Hnědá barva je zadána nacistům a fašistům. Když se řekne o nějaké straně, že je oranžová, má něco společného s bývalými komunisty východního bloku. Není úplně rudá, umělecký dojem je však stejný. Ve spektru chybí žlutá, maoisté by se pro ni hodili, kdyby nebyli odrůdou červenou. Taky žlučníkáři a lidé se zničenými játry. Politici jsou označováni jako: rudí, modří, růžoví, nahnědlí, tmavomodří, zelení, v Číně jsou kombinace všech žlutí. Známe hnutí Duha...spolupracuje se napříč spektrem...My ostatní jsme šediví, dokud se nevybarvíme. Něco středověkého vystrkuje růžky, jen tehdy chtěl každý na erb zlatou nebo aspoň stříbrnou, co se dnes hodí pro stranu monarchistickou. Ti ztroskotali na tom, že se nevyjádřili, koho by to chtěli za krále. Jaké by to bylo hezké, kdyby svět vypadal jako ve

filmu Až přijde kocour, blahé paměti. Lidé by měnili barvy tentokrát podle politické příslušnosti. Nebo by si vybírali strany podle oblíbené barvy. Zelená je dobrá pro oči, červená je veselá, fialová je smutná, tu né...Nebo zavést turbany, jako Singhové z Pandžábu. Jednoho jsem se ptal, jak že si vybírá barvu turbanu. Řekl, podle nálady...byl jsem zklamán, ale některým politikům by systém sedl, mění stranicou příslušnost jak Singhové každé ráno turban. Politik se ráno holí a uvažuje: tak kampak se dnes přihlásím, ...do Strany Nejkr ásnějších? Tam už jsem byl...tak třeba do Strany Nejchytřejších? To je ono!...uváže si fialový turban se zlatým podkladem, krásná kombinace, radost pohledět. Po přečtení hlasovacích lístků 2. června 2006 mi došlo, že není mýlky: Volby samozřejmě jsou sexy! Vzdyt' určití voliči už svým sexuálním chováním vyjadřují postoj. Vyznavače obyčejné misionářské pozice ponechám stranou, nejsou instruktivní. Tuhle znáte, jak je sexuologický kongres? Téma jsou různé polohy, přednášející se zeptá posluchačů, kolik jich znají. Někdo odpoví třicet, někdo čtyřicet a najednou se ze zadu ozve: padesát. Sál uznale zašumí. Náhle se z první řady ozve: jednu. Lektor zkoprní, požádá dotyčného o popis, ten vysvětlí misionářskou...a ze zadu se ozve nadšený výkřik: padesát jedna! Jak v politice, tak v životě je někdo spíše aktivní, někdo pasivní. Někdo holky, jiný vdolky. Někdo chce být dominantní, někdo submisivní. Někdo chce být nahoře, jiný dole, a ani nechce být ze svého postavení povznášen. Potřebuje pána. Někdo se cítí být dospělým a cizí vměšování nesnáší, někdo potřebuje, aby se o něj stál celý život staral jako o malé dítě. Představte si, že existují lidé se sexuální úchylkou, kteří dosahují uspokojení, když je s nimi zacházeno jako s miminkem, jsou to kojenci v dospělém těle, přebalují je velkými plenkami, dostávají mlíčko... Mám práci s barevným zařazením pidistran jako Balbínova poetická, zato sexuologické zařazení je jasné, jedná-li se o toho Balbína jezuitu...Abychom nezapomněli na bílou barvu. Ta nejvíce sluší Jahelkově straně nudistické, bílá barva holého pozadí. Je divné, že Ivo Jahelka nezkusil oblíbenost své nudistické strany a do voleb 2006 nezasáhl. Jaká světlá budoucnost. Možná měl chřipku. Od ideologie, přes barvy k sexu, holé biologické pravdě. Karel Havlíček Borovský napsal: Hlavní původ skoro všeho zlého ve

veřejných a občanských záležitostech světa jest, dle mého mínění, ta okolnost, že lidé buďto stejné věci jmenují rozličnými slovy, aneb rozličné věci nazývají stejným jménem. (konec citátu).

Lidé by si měli přestat sami sobě nalhávat, že se za politikou skrývá něco jiného než peníze a sex, atomy molekuly moci. Až to strany i voliči nahlédnou a nazvou věci pravým jménem, budou politici právem ze stran vylučováni, když zradí program a cíl, např. umírněným chováním v extrémistické straně markýze de Sade. Komunisté vlastně mívali v době kamenné v programu také sex: společně manželky. Tenhle nápad, pokud vím, opustili a teď se jim to mstí na hlasech. Přihlásilo se k nim 685 328 voličů, což je 12,81 %, nebyla to omladina podle stavu jejich paměti soudě: zjevně již zapomněli, jak za komunistického režimu nic nebylo a na to málo, co bylo, byly dlouhé fronty. Pamatujete ten fór, jak se sejde kapitalismus, socialismus a komunismus? Socialismus se vytahuje, že by mu bylo dobře nebyť front na maso. A kapitalismus se ptá, co jsou to fronty? A komunismus se ptá, co je to maso? Pro mladší dodávám, že fronta je, když se lidé seřadí do zástupu, čímž je určeno jejich pořadí, jako třeba když do Prahy přijede Paul McCartney, lístky dostanou jen ti vepředu. Za komunistů byly fronty i na chleba, nebo na takzvanou výjezdni doložku k pasu, když jste chtěli jet do Jugoslávie. Do zbytku světa komunisté pro jistotu nikoho nepustili, jenom sami sebe. Těch skoro 700 000 voličů si nemůže stěžovat, že by je nikdo nevaroval. Již zmíněný Karel Havlíček Borovský napsal ve Slovanu dne 26.7.1850:

"Komunismus znamená v pravém a úplném smyslu bludné učení, že nikdo nemá mít žádné jmění, nýbrž aby všechno bylo společné, a každý dostával jenom část zaslouženou a potřebnou k jeho výživě. Bez všelijakých důkazů a výkladů vidí tedy hned na první pohled každý, že takové učení jest nanejvýš bláznovské, a že se mohlo jen vyrojiti z hlav několika pomatených lidí, kteří by vždy z člověka chtěli učiniti něco buď lepšího neb horšího, ale vždy něco jiného než člověk "

Následuje věta, která Havlíčka jakožto proroka nectí, ten by asi zíral, kdyby se probudil z věčného spánku: "Každý ale také vidí hned na první pohled, že takové učení není pranic nebezpečné, protože nenajde nikdy dostatečný počet následovníků, aby do života uvedeno býti mohlo." A vzápětí to napravuje:

"Kdekoli se ještě toto učení v malých pokusech do života uváděti chtělo, nikde se nic nepodařilo"(konec citátu).

Otec národa František Palacký napsal roku 1872: " Zhovadilost všeobecná povstane, byť by komunismus i jen jedné generaci panovat měl."

T. G. Masaryk: "...nepokládám komunism za ideál sociální a socialistický...normální stav společnosti politický ba sociální nedá se uskutečnit bez silného individualismu..."

Karel Čapek: Přítomnost 4.12.1924:
"Nejdivnější a nejnepřítelštější na komunismu je jeho zvláštní pochmurnost...není střední teploty...Není na světě oběd nebo večeře. Buď je to plesnivá kůrka chudého, nebo žranice pánů". Konec primitivních citátů primitivních nekomunistů o geniálním komunismu. To je tak, milé děti, když neposloucháte tatínka, kolikrát jsem vám říkal, nehrajte si se sirkama. A on je pořád někdo volí. A další generace si přes varování zkušných spálí prstíčky o kamna. Zlobení starších má geneticky zapsáno, aby jim už udělali místo na planetě. Dobová anekdota: To šel takhle ještě za totáče dědeček po městě a čte veliký nápis (kterých bývalo všude plno spolu s rudými pěticípými hvězdami): Příští

generace bude žít v komunismu! Děda se roztleská a volá, dobře jim tak, parchantům, stejně si nic jiného nezasloužej!

Znáte slovo chucpe? Chucpe pochází z jidiš a z hebrejštiny, znamená všechny následující výrazy najednou: neslýchaná nestydatost, drzost, nebetyčná arogance, nemravnost, cynismus, a současně nežalovatelné chování. Jak může chtít někdo zpátky do vlády, když přes 40 let u moci nic neukázal? Chucpe. Tento jev v norské politice chybí a Norové se nevymlouvají na Přemyslovce a Slavíkovce. Jak vidíte, nevidím to černě, vidím svět barevně. Že se blíží konec světa se tvrdí už tisíc let a stále se nekoná. Rovnováhu v letošních volbách překvapivě zajistili krajáci, jak dnes domočeši nazývají dřívější emigranty. Česko se někdy nazývá Kocourkovem, někdy Absurdistánem. Absurdní na volbách bylo, že volily milióny a jazýčkem volebních vah pohnulo 338 hlasů ze zahraničí.

Pro příště doporučuji agenturám pádnější heslo, co osloví mladé: Vole vol!

Hezké léto vám přeje
Zdeněk Bartoň
17.6.2006

Dopis z Norska

Jaro 2006

Milá rodino, milí přátelé.

Podle plánu jsme na Velikonoce odletěli do Itálie, strávili jednu noc v Bergamu, odcestovali vlakem do Viaregia, kde jsme devět dnů trénovali a trénovali, spali, četli, procházeli se v parku a opalovali na pláži, nakupovali v úžasných italských obchodech. Je Vám asi jasné, jak byly aktivity rozděleny. Jen jedno Vás asi překvapí. Nakupování tentokrát připadlo Tormodovi. Byl to on, kdo přijel domů s novou kolekcí spodního prádla a triček. A ještě novým sestřihem! A já? No, jak bych Vám to řekla, když už mě stejně všichni, jako tatka, považujete za dramatickou umělkyni. Já si ten pobyt protrpěla. Jsem teď v tom jiném stavu, takže samozřejmě ta nejlepší vůně je ta miminkovská. Znáte to, když vejdete do miminkovského pokojíčku. No a hned na druhém místě je ... parmská šunka. A kde jinde najdete tu pravější než v Itálii? Porodní

asistentka mi jasně řekla, čeho se mám na dovolené vyvarovat – sušené šunky, nedopečeného masa a salátů v restauracích (z důvodů hygieny). Já si pomyslela, proč asi jezdí jinak člověk do Toskánska, ale toxoplazmozu jsem opravdu riskovat nechtěla. Saláty jsem ještě zvládla – kupovala jsem zeleninu sama, vydrhla ji pod vodou a přidala fantastickou čerstvou mozzarellu. Ale když jsem vešla do prvních potravin a hned narazila na chladicí box naplněn tou nejrůznější sušenou šunkou, bylo mi jasné, že tohle nebudou zrovna gurmánské prázdniny. Takže zatímco Tormod odjížděl se zavazadlem nacpaným novým oblečením, moje zavazadlo praskalo ve švech díky třem druhům sušené šunky, včetně té pravé z Parmy, která svou cestu úspěšně ukončila v mrazáku s nálepkou – patří JEN Olince. Kromě toho to bylo přesně to, co jsem potřebovala. Pořádný odpočinek, dlouhý tak, abych se zase těšila domů. Díky tomu pobytu mám ve třetím trimestru nejvíce energie za celé těhotenství.

Po návratu jsme byli mile překvapeni, jak moc sněhu roztálo. Konec dubna bylo ještě chladno a já už netrpělivě jezdila do zahradnictví, abych byla připravená, až mi povolí vysadit kytičky ven. Pak šli Norové ze zimních bund do šortek. My jsme začali zahradní práce. Tormod přesadil pár keřů, osekal pár jiných, největší úspěch slaví nový trávník před stodolou, já konečně přestěhovala polovinu zahradnictví k nám – to zprvu takový úspěch u Tormoda nemělo, ale když už kytičky rozkvetly, rozkvetl i on. Přišlo nekonečné desetidenní období dešťů. A pak období sucha. A to trvá. Takže už tu téměř měsíc máme nádherné léto. Bylinky voní a nabízejí se do marinád a salátů, levandulový kout rozkvétá, kytičky zdobí, růžová petunka při vchodových dveřích vnáší romantiku do domova. Míša mi půjčila knížku o feng šuej – elementy ohně, vody, země, vzduchu a kovu od té doby určují změny v interieru i exterieru. A za poslední dobu jich bylo opravdu mnoho. Přijít s jinou filozofií by asi nebylo tak jednoduché, ale Tormodův denní chléb – akupunktura – je velice úzce spojen právě s feng šuej, tak mám jeho podporu. Kancelář, vchod, ložnice, obývací pokoj, miminkovský pokojíček – v tom všem mi Tormod fandí, akorát ty růžové květy u vchodových dveří tu romantiku budou zřejmě vnášet horko těžko.

Probrali jsme se ze zimního spánku a rozjeli společenský život. Po dlouhé době k nám přišli Kikki a Peter ze školy, i se svými partnery, na brunch – tedy snídaňooběd, tu nějaká oslava, tu nějaké grilování. Často se domluvíme s Míšou a Jurajem. Na národní norský svátek jsme odjeli do švédského Stromstad, kde jsme s Tormodem byli několikrát v létě. Snídali jsme v naší oblíbené pekárně, zašli do rybárny, koupili čerstvé krevety, prošli městečko a cestou zpět pochopitelně nakoupili v „levném“ Švédsku. Tedy nejdříve si ještě Míša s Jurajem objednali sedačku do jejich nového bytu, načež si Juraj povzdychнул, že jel do Švédska na levné nákupy a ne utratit tisíce za sedačku. A pak Tormod plně zaměstnán vzpomínkami na poslední výlet, kdy jsem já chtěla chybně odbočit z hlavní cesty a on byl ten, který se správně rozhodl až pro další křižovatku, tentokrát chybně neodbočil vůbec, takže jsme se ocitli v Norsku. Tormod nám s klidem oznámil, že se mu stýskalo po domově, otočil se a zamířil zpět do Švédska. Po těch posledních nákupech jsme už opravdu zamířili

domů a ukončili norský národní den těmi čerstvými švédskými krevetkami.

Konečně další návštěva z Čech. Malý, Malá, Malé – jak si říkají. Zuzi, moc děkujeme za návštěvu. Taky za všechn ten náklad. Doufám, že jste si tady trochu odpočinuli a načerpali síly na vaše cestování po Norsku, a taky, že jsem Vám ukázala aspoň kousek toho místního. A omlouvám se za párky. Ale párky v lomper je opravdu něco tak typicky norského, že jsem nemohla odolat. Čtyř a půl letý Jiříček mě přesvědčil, že s Tormodovou češtinou to bude fajn, jakmile přijdou děti. Jeho slovní zásoba se rozšířila o strom a záchod (to když jsme grilovali venku a Jirka opravdu potřeboval), takže je asi na dvaceti výrazech a to opravdu těch nejdůležitějších, jak si dovedete představit. Jiříček mě, jako učitelku cizího jazyka, zase fascinoval svým vnímáním cizího jazyka. Ptal se tatínka, jak s Tormodem komunikuje. Tatínek pochopitelně odvětil, že anglicky. Jiříček ho informoval, že jemu Tormod rozumí, i když mluví česky. Pak jsem je chvilku pozorovala, když Tormod zaléval a Jirka kolem něho, a ono to dítě mělo vlastně pravdu.

Ještě se vrátím k práci na zahradě. Neděste se – spadla jsem. Asi před dvěma týdny jsme byli venku, já stála na okraji terasy, udělala krok zpět, přesně tam, kde terasa už nebyla a skulila se přes záda na druhý bok. Tormod byl okamžitě u mě, já mu okamžitě opakovala „baby is ok“, chvíli jsem tam ještě ležela, pak se přesunula na trávu, kde mně Tormod prohlédl chodidlo, protože to mě trochu bolelo, a za tři hodiny jsem si to autem mířila na dámskou předsvatební jízdu kolegyně. Koktejly, jednohubky, tandoori hlavní chod, břišní tanečnice, vodní dýmka, dezerty, losování o ceny – prostě bohatý program. Noha se mi začala zvětšovat hned po první „piňokoládě“ – že já si raději nedala tu alkoholickou. Zvládla jsem to do hlavního chodu s ledem na noze místo v koktejlu. Pak už to bolelo i v klidu, takže jakýkoliv pohyb byl doprovázen slzami. Gerrie našla kolegyni, která mě mohla odvézt – hleďte si někoho takového na koktejl party, čtyři další riskovali stejný úraz tím, jak mě odnášeli k autu, což Gerrie hlasitě komentovala „už žádný alkohol pro tuto dámu“. S dvanácti kilo nadváhy jsem poprosila Míšu, aby jela se mnou, protože jsem si nedovedla představit, jak mě Tormod bude nosit jen třeba na toaletu, kterou teď používám velice často – už od prvního trimestru. Tormod mi dal berlu a

led. A přidal svůj drsný přístup, což narazilo na můj jemný, ještě navíc umocněný těhotenstvím a zraněním. Proč to vždycky jsme my, ženy, které se musíme vzpamatovat nejdříve? Nadechla jsem se, vydechla a povídám – bolest si nevymýšlím a jako fyzioterapeut víš, že pacientův psychický klid se pozitivně odrazí na léčbě, a zrovna teď mě Tvůj přístup do psychické pohody nepřivádí. Tormod mi pak pomohl na toaletu a do postele. A já ho konečně nechala prohlédnout to opuchlé chodidlo. Ten sobotní večer byl příšerný, v neděli ráno jsem se probudila s mnohem menší bolestí. Pondělí byl svátek, ale stejně už jsem se pohybovala celkem samostatně, takže v úterý šupky do práce i s berličkou. Kolega Brian, jak mě uviděl, tak povídá – ona nemá dost pozornosti jen s tím břichem. Pak jsem ještě asi dvacetkrát opakovala svůj příběh a ve středu už to zvládla bez berle. Noha od té doby trochu splaskla, občas mě bolí, ale jinak je to myslím v pořádku. Tormod mi to pořádně prohlédl, kotník je v pořádku, prsty pohybuju, prý tam může být nalomená kůstka v chodidle, ale ta sroste. Na ultrazvuk v současném stavu stejně nemůžu, zřejmě bych měla odpočívat s nohou na stole mnohem častěji než dělám, no a ta extra váha taky hojení neurychlí.

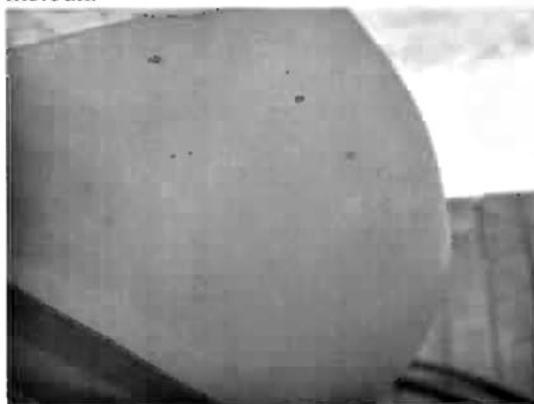
A teď už zas o miminku.

Jména. Asi jsem minule psala, že už je to definitivní. Tak teď je to nově definitivní. V bříšku mě s radostí kope víla Amálka nebo skřítek Lukáš. Vážně – Amalia nebo Lucas Tjornhom. Na Amalii přišla Tormodova šestiletá neter Sofia. Pak jsme se od Tormodovy sestry dověděli, že Amalia už je zabraná. Bylo to druhé jméno tatínkovi babičky. Sourozenecká válka se nekonala a Amalii máme povolenou.

Kontroly. Toxoplasmosu jsem si v Itálii neuhnala. Rh faktor testy jsou v pořádku. Železa prý mám taky dost. Tlak proklatě nízký. Srdíčko buší, jak má. Hlavička je dole už několik týdnů. Tormodátko je jasně po tatínkovi, protože trénuje běh několikrát denně. V nemocnici jsem dostala tabulku, do níž jsem měla od 28. týdne zapisovat čas, který uplyne, než miminko kopne desetkrát. Po pěti dnech jsem to vzdala a prohlásila, že Tormodátko bude paličaté. Kope a kope až do chvíle, kdy začnu počítat. To se pak u čtvrtého kopu zastaví a více už se nedočkám. Kope, jak chce, a ne pro tabulky.

Bříško roste podle tabulek. Já přibrala oněch dvanáct kilo a vypadá to, že téměř vše

jen na tom břichu. (Tedy trošku taky o trochu výš.) Lékař mi břicho chválí, kolegové mi říkají, že je to perfektní tvar, a dětičky z prvního stupně si myslí, že to vypadá jak meloun.

Pálení žáhy, o čemž jsem do těhotenství neměla ani potuchy, pomaličku ustupuje. Otoky nemám, stretch marks taky ne. Vlastně jediné, na co bych si mohla stěžovat je, že nemůžu dýchat. Vyjdu do patra a musím si sednout a rozdýchat to. Schody by se daly ještě pochopit, ale často si musím sednout při čištění zubů, sušení vlasů, psaní na tabuli, placení v obchodě – jednou seděl u pokladny takový mladý kluk a když jsem se konečně rozdýchala a byla schopna zaplatit, všimla jsem si jeho výrazu v očích – měl tam napsáno „ona snad bude rodit!?!“.

Jo, a pak mám ještě problémy s pamětí. Ale to je prý v posledním trimestru normální. Takže odcházím ze školy v přezůvkách a tak. Někteří tvrdí, že už se to zpět nikdy nevrátí.

Porod. Obavy ustoupily, teď už se jenom těším. Hodně čtu, ptám se a diskutuju, popíjím čaj z maliníku na uvolnění pánevního svalstva, poslouchám relaxační hudbu k porodu, občas cvičím, masíruju hráz, představuji si pohodový porod. Sepisuji si seznam přání do porodnice. Pokud vše bude v pořádku, chtěla bych akupunkturu a vanu na uvolnění bolesti. Miminko hned na břicho. Nespěchat s přestřížením šňůry. Budu mít svou hudbu. Chtěli bychom sami zjistit, jestli je to chlapeček nebo holčička. Porodnice je asi 5 minut od nás. Zřejmě budeme na jenom z rodinných pokojů. Tormod se nakonec rozhodl, že bude se mnou. Koupili jsme kameru a chtěli bychom porod natočit. Místní porodnici si všichni chválí. Zůstaneme společně pár dní. Víím, že se může stát cokoliv, ale zrovna tak to může být vše v pořádku. A nemá cenu se teď něčeho děsit. Jako třeba

nástřihu. A pak se dovím, že tady se nástřih provádí minimálně. Hodně jsem se ptala těch, co rodili v Norsku, a ani jedna mi nedala důvod se toho obávat. Tašku do porodnice už mám, až na nějaké drobnosti, sbalenou. Kdo ví, kdy vyrazíme?

Pokojíček. Postýlka je povlečená, v truhličce odpočívá několik poděděných nákladňáků a dřevěný vláček, přebalovací pult je zaplněn plenami a ve skříni je několik minioblečků. Díky Zuzce už tu máme dovezený i kočárek a pult s vaničkou. Závěsy i zvonkohry pověšeny. Květiny podle zásad feng šuej – samozřejmě. Chybí jen obrázky – ty dovezou mamka s tatínkou tento pátek. Nechala jsem zarámovat několik fotografií od Anne Geddes.

Kmotr. Ano, poprosili jsme Míšu s Jurajem. Pro Amálku to je Míša a pro Lukáše Juraj. Křtiny jsou v Norsku téměř samozřejmostí.

Občas mi někdo řekne, že jsem šílená. Možná. Šíleně se těším, až miminko budu držet v náručí. Tormod se mě stále ještě třikrát denně ptá, jestli jsem těhotná, a kdypak to miminko přijde. V pátek jsem nastoupila mateřskou a on prohlásil, že od teďka bude pro něho život ještě lepší. Tak jsem mu horko těžko vysvětlovala, že tahle dovolená je kvůli miminku a ne manželovi. Hodně jsme pracovali, 90% úvazek jsem zvládla až do konce, i když mi lékař neustále opakoval, zda ho nechci snížit. Věděla jsem, že bych doma stejně neležela s nohama nahoře a ve škole mám tolik přátel, že bych tam stejně pořád za někým jezdila. Úklid mi trvá teď pětkrát tolik co dříve, protože minutu uklízím, deset rozdýchávám (asi jsem tu matematiku zase nezvládla), ale pomocníci (kterou mi Tormod nabízí) si stejně nezavolám. Nějak nevím, co bych jí dala za práci. Tormod sice snížil počet pacientů, ale pracuje hodně v administrativě kliniky. Je to pro něho trochu změna a výzva. Po dlouhé době začal závodit a postupně nabírá rychlost.

Trénuje 11 či 12 krát týdně a lidi to nechápu. Já taky ne. Zahrada je teď vážně moc pěkná a tam je taky několik hodin práce. A znovu začal brousit a lakovat další starý stůl. V poslední době jsme ale konečně zvolnili. Své pozdní a dlouhé víkendové snídaneň jsme přesunuli na zahradu a tuhle Tormod prohlásil, že je to jak o dovolené. Občas mě jde vyvenčit, jak tomu s radostí říká. Ve středu volám unavená z práce, jestli mě může vyzvednout. Pak jsem ho poprosila, jestli můžeme být dvacet minut jenom spolu a nic nedělat, jestli se může věnovat jen mně. Tak jsme si lehli před stodolu pod strom na deku a Tormod povídá „musíme si o něčem povídat, tak mi řekni o Míše“. Ach ta romantika.

Holky, takže mi přestaňte psát, že jsem Vás rozplakala. Maturantům gratuluju. Gymplu přeji pěkný a zasloužený odpočinek. Všem přeji krásné léto. Kdyby se Vám ho nedostávalo přijedte k nám. Tormodátko Vás zdraví se škytavkou. Přikládám obrázek toho dokonalého vodního melounu. Příště už pravděpodobně bude vypadat jinak. Alespoň doufám.

Děkuju Vám za přátelství a podporu.

Vaše Olinka

Kuchařské P.S.

Jehly podle Míši: Na špejli napíchejte střídavě kostky lososa obaleného v citronovém pepři, barevnou papriku a cibuli. Pokapejte olivovým olejem a grilujte asi 15 minut. Mňam! Nevymlouvejte se, že nemáte lososa, a zkuste jinou rybu, a nevymlouvejte se, že nemáte citronový pepř a nechte si ho ode mě dovézt.

Vaše

Olga (Olinka pro doma)

Mozart v Praze

Návštěvník Prahy je vždy upozorňován na silný vztah, který se vyvinul mezi Mozartem a širokou vrstvou pražského hudebního občanstva. Musím se přiznat, že jsem nevěděla, jakým právem si pražská kultura Mozarta tolik přivlastňuje. Věděla jsem o úspěchu Figarovy svatby a Dona Giovanniho v Praze, ale konkrétně jsem málo věděla o okolnostech. Proč se Don Giovanni po léta hrál jako loutkové divadlo pro turisty.

Wolfgang Amadeus Mozart se narodil před 250 lety v Salzburku, a přesídlil do Vídně jako nezávislý hudebník. Zažil úspěchy i neúspěchy za svých 36 let života. Slaven jako zázračné dítě u piana, odkázal světu nesmírné bohatství hudby, která byla plně oceněna až po jeho předčasné smrti a která nás stále ještě těší a upoutává.

U příležitosti tohoto významného jubilea jsem se chtěla dovědět víc o okolnostech, které spojily Mozarta tak silně s Prahou. Poměr se dá vyjádřit krátce: Pražské občanstvo mu ukázalo, že mají rádi jeho hudbu, a dali Maestrovi zažít několik šťastných chvil.

Mozartova popularita ve Vídni klesala koncem let 1780. V roce 1786 se ve Vídni dostalo premiéře "Figarovy svatby" málo ohlasu. Za to v Praze, kde už před lety měl "Únos ze serailu" úspěch, našla Figarova svatba ve Stavovském divadle téhož roku 1786 nadšené publikum.

Mozart měl vlivné přátele v Praze mezi šlechtou a hudebníky, znali Mozarta z Vídně. Mozartovi je třicet jeden rok a přátelé ho

pozvou do Prahy v lednu 1787, jistě aby ho povzbudili místním úspěchem. Hrabě František J. Thun ho i s rodinou ubytuje ve svém pražském paláci. 17. ledna představí hrabě Thun Maestra publiku ve Stavovském divadle, a vzbudí nadšené ovace. Několik představení Maestro sám diriguje.

Ve Stavovském divadle měla o dva dny později premiéru též symfonie číslo 38 v D dur, zvaná Prager Sinfonie, kterou Mozart věnoval pražskému publiku. I jinak hraje a řídí své kompozice za neutuchajícího jásotu pražského posluchačstva. Píše svému otci: Zde se vskutku "nic jiného nehraje, netroubí, nezpívá, nehvězdá než – Figaro". Není proto divu, že Bondini, ředitel divadla, uzavírá s Mozartem smlouvu na novou operu pro podzimní sezonu. Mozart přijímá objednávku s nadšením.

Sepsat libreto svěřil Benatcanovi Lorenzovi da Ponte, který byl autorem textu i předcházející opery "Figarova svatba" i následující "Così fan tutte". Španělská pověst o dobrodružném svůdci žen Donu Juanovi je podkladem libreta. V srpnu téhož roku 1787 přijíždí jednatřicetiletý Wolfgang s rodinou opět do Prahy. Přináší s sebou rozpracovanou operu "Don Giovanni". Tentokrát jim nabídnou pohostinství manželé Duškovi. Paní Josefa byla výtečnou zpěvačkou, její manžel Frantisek Xaver Dušek, byl klavírním virtuosem a pedagogem. Znali se ze studijních let ve Vídni. Duškovi bydleli ve vile v pražském předměstí, zvané Bertramka. Mozart měl již mnoho přátel a obdivovatelů v Praze, a cítil, že

jeho hudba našla porozumění. Z dopisů víme, jak své obecenstvo nazýval "moji Pražáci". Zvláště dobrý kontakt měl s orchestrem, o tom prohlásil "můj orchester je v Praze."

Práce pokračovala, a skladatel sám operu s orchestrem nastudoval. Ale den před premiérou se ukázalo, že chybí ouvertura. Večer slavil Maestro s přáteli ve městě, až po půlnoci usedl ke klavíru, a paní Constanze zamkla dveře, aby se soustředil na kompozici. V den premiéry měli písáři co dělat - rozepsat partituru. Když se hudebníkům rozdělovala, sypal se z listu písek který sušil inkoust. Premieru dirigoval Mozart sám od klavíru. A ouvertura měla úspěch. Uvedla centrální témata opery a předpovídala tragický konec. Obecenstvo jásal nadšením.

Po premiéře připomněla hostitelka paní Josefa Maestroví, že jí slíbil věnovat koncertní árii.

"Ano, bude, ale jestli ji nezaspíváte z listu, zničím ji." Josefa zamkla Wolfganga do altánu, kde tak často pracoval, s lahví vína a notovým papírem. Tam bylo v listopadu chladno, Wolfgang si pospíšil. "Já jsem ji napsal, a vy ji budete zpívat." Josefa strnula, když shledala, jak je árie nesnadná. Ale Josefa obstála, dostala ji i s dedikací, a dnes patří "Mia bella fiamma, addio" (Moje krásna láska, adié) mezi Mozartovy nejnepříjemnější árie.

Mozart se vrátí na Bertramku ještě jednou v roce 1791, ale pobyt už není tak radostný.

Má s sebou nedokončenou operu "La clemenza di Tito", objednanou českými stavy u příležitosti korunovace císaře Leopolda II. na českého krále. Premiera 6. září nedosáhla zaslouženého úspěchu ve shonu korunovačních slavností, ale také protože se opera Jeho Veličenstvu nelíbila. Mozart se vrací do Vídně již churavý a znechucen neúspěchem své opery, s předtuchou, že se do své milované Prahy už nevrátí. Zemře necelé tři měsíce po premiéře, 5. prosince 1791.

Neví se, kde byl pohřben. Vzhledem k zoufalé finanční situaci Mozartovy rodiny byl Maestro pohřben ve společném hrobě pro chudé, a nikdo ho tam nedoprovodil. Constanze byla nemocná, a z přátel se nikdo nedostavil. Když se později Constanze po jeho hrobu ptala, byl tam už jiný hrobník.

A byla to opět Praha, která první ze všech měst vzdala hold mrtvému Mozartovi, a to 14. prosince 1791 slavnostní zádušní mší v chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně. Mozartovu památku přišlo uctít na čtyři tisíce Pražanů.

Bertramka se stala památkou W.A. Mozarta a manželů Duškových. Hrdé pojmenování Prahy "městem Mozartovým" jí plným právem náleží.

Hana Weidemann

Folkové písně v Kuřátku

Ano, nějaký takový nadpis měl jeden z e-mailů, kterým jsem se vás dovolila oslovit a pozvat na akci pořádanou TNF v prostorách Screamin' Chicken Club jednoho květnového sobotního večera. V souboru přiloženém k této pozvánce byly texty asi dvaceti písní, které jsme se domnívali, že mohou být alespoň trochu známé mezi krajany.

Ale právě , člověk (tím myslím kytaristu Pavla a mou maličkost) míní a jiní mění. Vy co jste z vlasti poměrně dlouho dobu jste vlastně nezažili éru „folkařů“ – amatérských zpěváků, kteří většinou začínali zpívat ve studentských klubech a pokračovali na otevřených scénách menších či větších amfiteatrů nebo podílech letních kin a tak chápu, že vás nadpis v úvodu e-mailu mohl zmást. Nechci se zde více o folkařích rozepisovat. Vzpomínám si jen, že

Pavel, při své krátké prezentaci v „Kuřátku“ vzpoměl jméno Boba Dylana jako typického představitele folkového kytaristy a zpěváka. I v norštině vyšla jeho kniha „Memoarer Del 1“ a já připojuji jeden z citátů uvedený v této knize.

„Noeganger leter du etter
himmelen på feil sted.
Den kan kanskje finnes
under føttene på deg.“

Bob Dylan

Pavel Studený nám pak v průběhu večera zazpíval ještě některé přeložené písně této známého americké legendy a přidal písně

Pavla Lohonky Žalmana, Jaroslava Nohavici, Wabiho Daňka aj.

Další kytarista, který nám zpříjemňoval večer, byl Zdeněk Bartoň. Ten má oblibu v jiném českém folkovém zpěvákovi - Ivo Jahelkovi. A bylo to na Zdeňkovi vidět, dokázal jeho písně zahrát i vtipně uvést. Ivo Jahelka je povoláním právník, který ve svých písních líčí humorným stylem příběhy ze soudních síní. Byla jsem na jednom Jahelkově vystoupení v Brně na výstavišti a pamatuji si, jak říkal, že ať si nemyslíme, že v soudních síních je tak veselo, jak to vypadá z jeho textů a že nám přeje, abychom se potkávali více na koncertech, než v soudních síních.

Jak už to bývá, texty písní se rychle zapomínají a tak bylo dobře, že jsme měli alespoň některé nakopírované a připravené pro všechny, kteří se měli chuť připojit svým hlasem ke společnému zpívání. Kytaristi byli profesionálně připojeni na ozvučovací

aparaturu v Screamin' Chicken Club.

Chtěla bych poděkovat oběma kytaristům Pavlovi Studenému a Zdeňkovi Bartoňovi, Honzovi Juhaňákovi za poskytnutí klubových prostor a aparatury a všem kdo přišli a přispěli tak k pěknému, aktivně odpočinkovému večeru. Vždyť jsme se rozcházeli až s půlnocí, kdy některým odjíždělo již poslední metro a jiní měli před sebou cestu až do Telemarku.

Patří vám všem postesk a zvolání

Umí!!!!

Liba Janáková

Nové cestovní pasy s biometrickými údaji

Od září 2006 se v ČR začnou vydávat nové cestovní pasy České republiky s tzv. biometrickými údaji. Nové pasy odpovídají na požadavek Evropské rady na lepší ochranu cestovních dokladů před padělateli. Digitální otisky prstů a digitální fotografie by měly postupně obsahovat všechny pasy vydané ve členských státech Evropské unie. V první fázi se bude jednat o biometrické cestovní doklady

s digitálně zaznamenaným obličejem. Další ochranný prvek, digitální otisk prstu, přibude do pasů vydávaných od května roku 2008.

Níže je uvedeno několik důležitých údajů, které vychází ze zákona 136/2006 Sb. o cestovních dokladech.

Kde lze o pas požádat a lhůty pro vydání pasu

Žádost o vydání tohoto nového typu pasu bude i nadále možno podat u všech Zastupitelských úřadů (ZÚ). U honorárních konzulárních úřadů nelze tuto žádost podat. Žádost podaná u ZÚ bude vyřízena do 120 dnů a u obecního úřadu v ČR do 30 dnů. O pasy je nutné žádat osobně a je třeba si je i osobně vyzvednout, a to na stejném místě, kde byla podána žádost.

I nadále bude možné požádat o vydání cestovního pasu bez biometrických údajů, jeho platnost je však podstatně omezena (6 měsíců).

Zapsání dětí do pasů rodičů a pasy pro děti

Zapsání dětí do pasů rodičů nebude od 1. 9. 2006 možné, a to ani do pasů staršího typu. Zápis provedený do data 31.8.2006 je platný.

Dětem do 5 let se budou vydávat pouze pasy bez biometrických údajů s platností 1 rok. Dětem od 5 do 15 let budou vydávány pasy s biometrickými údaji a dobou platnosti 5 let.

Změna příjmení v souvislosti se sňatkem

Zákon stanoví jako důvod skončení platnosti cestovního dokladu uplynutí doby 3 měsíců ode dne změny příjmení občana v souvislosti s uzavřením sňatku.

Poplatky

Poplatky za vydání pasu se od 1.9.2006 zvyšují a to následovně:

Při podání žádosti v ČR:

Pas se strojově čitelnou zónou a s biometrickými údaji	600 Kč
Děti 5-15 let	100 Kč
Pas bez strojově čitelných údajů	1500 Kč
Děti do 5 let	50 Kč
Děti 5-15 let	1000 Kč

Při podání žádosti u ZÚ:

O výši poplatků nebylo zatím rozhodnuto.

Termíny

Z technických důvodů bude ZÚ Oslo přijímat žádosti o vydání pasu staršího typu pouze **do středy 9. srpna 2006**. Po tomto datu nebudou žádosti přijímány, a to až do 1. září 2006, kdy se započne s vydáváním nových typů pasů.

Doporučení ZÚ

ZÚ Oslo doporučuje krajanům s dětmi, které by chtěli zapsat do svých cestovních pasů, aby se do konce srpna 2006 dostavili na ZÚ.

Starší typy pasů zůstávají v platnosti po dobu, která je v nich uvedena.

Kateřina Stašková

3. tajemník Velvyslanectví ČR v Oslo

Pozvánka: Ronja Roverdatter: Studio LIGHT v Oslo 20.8.

Dětský soubor tanečně-pohybového divadla při ZUŠ Na Popelce, Praha 5, přijede do Norska s nastudováním představení Ronja Roverdatter (podle Astrid Lindgren), v originálním provedení s vlastní hudbou. Soubor (přijede 25 z 50 dětí), který kromě jiných úspěchů má za sebou letos vítězství na krajském festivalu dětských divadel, pojedje do Norska na letní zájezd, pořádaný s pomocí grantu Ministerstva zahraničních věcí. Navštíví kromě jiného Galdhoppiggen (15.-19.8.), Oslo (20.-21.8.), Bergen a Stavanger (22.-28.8.).

Všechny Vás tedy srdečně zveme na představení konané ve Folkemuseet na Bygdøy, Oslo

Folkemuseet, Telemarkstunet, neděle 20.8. ve 14:00.

TNF se snaží studiu LIGHT zprostředkovat i další vystoupení, máte-li tipy, prosím spojte se co nejdříve s Alenou, aba@nilu.no, nebo přímo se Štěpánem Páclm, stepan.pacl@seznam.cz.

TSJEKKISK-NORSK FORUM
C/O ALENA BARTONOVA
MAGNUS GATE 10
2004 LILLESTRØM

Aktivitetsplan for 2006

Hver annen onsdag i måneden	Treff i kafé Asylet, Grønland, kl. 18
23.-26. mars	Skitur, utflukt til Telemark nær Rjukan
04. mai	Foreningens årsmøte kl. 18
11. juni	Familieutflukt til Oskarsborg festning
13. august	Picnic på Nesodden
20. august	Studio Light i Folkemuseet Bygdøy
månedskifte august – september	På tur med barn
9. desember	St Niklas feiring
April, Juni, Oktober, Desember	Planlagte utgivelser av medlemsbladet (vestnik)
Fortløpende	Oppdatering av web-sider
Ad hoc arrangementer	Etter forespørsel kan TNF bidra til arrangementer eller organisere andre aktiviteter. Ta kontakt.

Pozvánka: Nesodden 13.8. 2006

Tradicni, v poradí už tretí letní kúpaní /rybárení /grilováni a v prípade extrémneho počasi (čo sa vylučuje) sber hub a lesných plodů!!!

KDY :Sobota 13.8.06

KDE :Zapadní pobřeží Nesoddenu-OMMEN!

Společný odjezd z AKER Brygge 9.32 na Nesodden, dále autobusem na Fjellstrand a odtud 10-15-minut k privatní zatoce. Nazpět narocnější vystup-15-20 minut, možnost přímého ložního spojení na Aker Brygge - letní spojení bude provereno a snad i potvrzeno. Privatně autem na Fjellstrand, rv.156 z E6, parkování na Ommen označeno, 300m od rv.156, kapacita asi 20 aut. Další informace přes E-mail (ivan.ricanek@hotmail.com) event. 41544523

I. Rícanek

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM, www.cz-forum.no

Ansvarlig for dette nummer var Alena Bartonova

Foreningens adresse: TNF, C/O ALENA BARTONOVA, MAGNUS GATE 10, 2004 LILLESTRØM

Medlemskontingent 2006: hovedmedlem kr. 250,-, familiemedlemskap kr. 300,-, senior kr. 150,-.

Telefon: 63818222 Bankgiro: 6241.06.04650 Org.nr.:986 696 202

FORUM

ČESKOSLOVENSKO

2006

TSJEKKISK-NORSK FORUM

č. 57, červen 2006 SPECIÁLNÍ PŘÍLOHA SPESIALBILAG nr. 57, juni 2006

Vážení čtenáři Fóra,

V hlavním čísle se nám nějak zatoulal následující článek. Po bližší úvaze musím dodat, že to snad je genius toho příspěvku, pokračování temných sil....a paní Olze přeji mnoho sil do dalšího boje. Berte to také jako příspěvek do diskuse o přechodných obdobích, EU nařízení o službách (EUs tjenestedirektiv), a stavu spoječnosti vůbec.

Doufáme, že si počtete.

Vaše Redakce

Náš řemeslník náš pán

Zde následují mé nejčerstvější zkušenosti z oblasti norského stavu řemeslnického, které představovaly a dosud představují další zaručenou cestu jak zkrátit můj – již i tak ohrožený – zbytek života na této zeměkouli.

Toto jaro jsem zasvětila částečnému obnovování bytových zařízení, tam kde to po dvacetiletém používání bylo uznáno za nutné. Ovšem - ač připravena na určité překážky během tohoto procesu – netušila jsem, co mě čeká

Jedna z věcí byla nutná výměna skříněk v koupelně, status těch starých se začal nápadně přibližovat vykopávkám. Asi týden před velikonocemi jsem mimo jiná místa zavítala do Maxbo, kde je dosti velký výběr podobného zboží. Volba padla na skříňku se dvěma hlubokými zásuvkami, k tomu zrcadlová nahoru se čtyřmi bodovými osvětleními (český výraz pro spotlights?), jelikož tato jou právě IN.

Skřínky objednány za cenu 10.000NOK. Dodací lhůta 14 dní. Za dva dny telefon, že udaná cena nebyla správná, v rozměru 60 cm na šířku to stojí o 600 korun více, jinak pouze 40 cm. Nová cena s nevolí přijata.

Uběhl měsíc, ticho po pěšině, což tak moc nevadilo, jelikož koupelna se musela malovat, důkladně umýt dlaždičky na zemi a na dvou stěnách, atd. Konečně telefon, skřínky došly...

S velkým autem a dcerou jsme nastoupily v obchodě, prožily příjemnou půlhodinku ve frontě u pokladny. Cena na účtu se ukázala být kus nad 11.000,-, na otázku proč tato změna, zněla odpověď, že zákazník, tedy já, platí transport od výrobce do obchodu. To jsem nebyla ochotna jen tak přijmout, ale dcera mě sjela, abych mlčela a zaplatila, že kasírka za tuto okolnost nemůže, tak abych předešla skandálu v češtině, učinila jsem, jak žádáno.

Montáž skříněk se z různých důvodů zpozdila, až nakonec můj stálý, nesmírně šikovný údržbář-všeumělec žijící a pracující daleko v horách, nastoupil na Svatodušní svátky a dal se do montování skříněk, mimo jiných úkolů. Při tom bylo zjištěno, že potrubí se jaksi začalo rozpadat, bylo nutné opatřit novou baterii s příslušenstvím, což ve svátek nebylo možné.

Věrný pomocník odjel, udělav spoustu jiné práce, a druhý den znamenalo zavolat instalatérovi, tzv. rørleggerovi, aby skřínku napojil (horní skřínka už byla na místě a spotlights fungovaly, k tomu se ještě dostanu).

Tak nyní zbývalo zatelefonovat instalatérovi, který by skřínku s umývadlem připojil. Vzala jsem Žluté stránky a jala se telefonovat na všechny instalatérské firmy, kde stálo: Døgnvakt nebo: Service hele døgnnet. To byla ovšem naivní iluze (že se člověk už za ty roky nenaučil!), sehnat rørleggera v Oslo je těžší než uskutečnit telefonní hovor s americkým prezidentem, jak to tak vidím. Nikdo neměl čas, nejkratší lhůta týden, deset dní. Hlasy na telefonu působily otráveně a odpovědi byly povýšené, asi tak, jako bych od nich chtěla příspěvek na chudé děti. Konečně, když už jsem byla skoro na konci seznamu rørleggerů, jsem narazila na příjemného pána, který mi slíbil Poláka na příští den v hod. 0700. Připravena od sedmi jsem čekala v pozoru do půl desáté, kdy dotyčný dorazil a dal se do práce. Zakončující úkol bylo našroubovat dvě hluboké zásuvky pod sebou, což zní jednoduše, baterie byla vyměněná, kohoutek nový, nádržka na mýdlo (jen stisknout a mýdlo je v dlani!) na svém místě. Ale – Ouha – šuplíky, hlavně ten horní, se nevezly do skřínky, asi 3 cm čouhaly ven. Vysvětlení bylo, že vzadu vede ústřední roura, o kterou se šuplík zastaví a nejde dál. A nejde. Tak tento problém jsem zařadila na další den, jít do Maxbo, sehnat dozorcí osobnost tam a vylíčit situaci v naději na pomoc. Polák odešel, nová skřínka se skvěla pod spotlights, (zbytek koupelny zůstává v tajemné temnotě, nedotčen osvětlením nad umývadlem), já jsem s určitým ulehčením opustila domov na nutné pochůzce a

jiné. Po návratu domů jsem, chtějí si umýt ruce, zjistila, že celou tu dobu mé nepřítomnosti kapala voda do šuplíku, kde již uložené tuby a flaštičky ležely napolo ponořené. Polák rørlegger zapoměl někde něco utěsnit. To by se snad nemělo stát, vzhledem k tomu, že je vyučený rørlegger. Ale třeba se pletu, fosil jaký jsem. Dneska už je to zase jinak.

Opětně jsem zavolala jeho šéfovi a stydlivě oznámila, že mi teče voda do zásuvky na věci, může-li s tím něco udělat. Ano, zítra brzy přijde Polák a podívá se na to – doufala jsem, že více než jen podívá. Opětně jsem čekala od sedmi do půl desáté, kdy jsem už napřed oznámila do telefonu, že budu muset odejít. Nikdo nepřišel ani nezavolal. Odešla jsem.

Tak tedy do Maxbo, kde slečna vedoucí zatelefonovala výrobci – dodavateli, se žádostí o pokyny, co v mé situaci lze učinit, aby všichni byli spokojeni. Tam ovšem byla přestávka na oběd, ten co vzal telefon slíbil, že zodpovědná osoba mi hned poté zatelefonuje, aby se dozvěděla bližší podrobnosti o šuplíku, který se nedá zavřít.

To tedy bylo dneska, nikdo nepřišel spravit kapající vodu, nikdo od dodavatele nezavolal, co s šuplíky. Sedím tady jenom já, čekám, ani už dobře nevědouc na co, umyvadlo kape, šuplíky jsou stále moc dlouhé, a co budoucnost v této věci přinese, mi není známo. Bolí mne hlava, jsem sklíčená, stýská se mně nemálo po mém starém zařízení, kde všechno fungovalo, koupelna byla jasná a veselá. Tak zatím mám něco, co by při trošce štěstí mohla být nová koupelna, ale tento cíl se zdá být neuskutečnitelný. Má situace mi připomíná velmi starý, ale dobrý norský film: "Norske byggeklosser", který líčí podobné zážitky jedné rodiny, která stavěla dům. Film končí Štědrým dnem, kdy po roce rodina sedí v rozbourané místnosti, prkna kolem, a vše je, jak to bylo před rokem, kdy stavba začala.

Držte mi palce, abych se ve zdraví dočkala nové koupelny, kde vše je, jak by mělo být.

Olga Portheim

ISSN 0803-7213

Dette er et tidsskrift for TSJEKKISK-NORSK FORUM, www.cz-forum.no

Ansvarlig for dette nummer var Alena Bartonova

Foreningens adresse: TNF, C/O ALENA BARTONOVA, MAGNUS GATE 10, 2004 LILLESTRØM

Medlemskontingent 2006: hovedmedlem kr. 250,-, familiemedlemskap kr. 300,-, senior kr. 150,-.

Telefon: 63818222

Bankgiro: 6241.06.04650

Org.nr.:986 696 202